

Sygn. II S 22/16

POSTANOWIENIE

Wrocław, dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka (sprawozdawca)

Sędziowie: SA Stanisław Rączkowski

SO del. do SA Edyta Gajgał

po rozpoznaniu skargi A. T. z dnia 10 czerwca 2016 r.

na naruszenie prawa do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu pod sygnaturą VI Ds. 40/11

na podstawie art. 12 ust. 2 i 4 oraz art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.)

postanowił

1. stwierdzić, że w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu w sprawie VI Ds. 40/11 nastąpiła przewlekłość, przez co naruszone zostało prawo A. T. do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki,
2. zasądzić od Skarbu Państwa (Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu) na rzecz A. T. 5000 (pięć tysięcy) zł., za naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki,
3. zwrócić A. T. wniesioną opłatę od skargi w wysokości 100 zł.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 10.06.2016 r. A. T. wniósł do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu skargę na naruszenie prawa do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu sprawy VI Ds. 40/11, wnosząc o stwierdzenie przewlekłości wymienionego postępowania i zasądzenie od Skarbu Państwa zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł.

W uzasadnieniu skargi stwierdzono, że przewlekłość prowadzonego śledztwa przejawia się czasem od jego wszczęcia w 2011 r. do przedstawienia skarżącemu w 2015 r. zarzutu popełnienia przestępstwa.

Pismami z dnia 22 czerwca i 13 lipca 2016 r. Prokurator Okręgowy i Prokurator Regionalny wnieśli o oddalenie skargi jako niezasadnej podnosząc, że śledztwo w sprawie zostało wszczęte 14.4.2011 r., na podstawie zawiadomień o przestępstwie pochodzących od kilku osób. Przesłuchano ponad 200 świadków w ponad 20 wątkach sprawy mających gospodarczy charakter związany z działalnością spółki handlowej, organizowaniem przetargów publicznych, wydatkowaniem i rozliczaniem dotacji unijnych. Pomimo długiego trwania, postępowanie nie było prowadzone przewlekłe. Długotrwałość postępowania jest wynikiem prowadzenia go w wielu wątkach, stopnia skomplikowania sprawy, konieczności przesłuchania wielu świadków, analizy znacznej ilości dokumentów oraz uzyskania opinii zespołu biegłych.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Skarga jest zasadna.

Na wstępie poczynić należy uwagi ogólniejszej natury, gdyż skarga dotyczy przewlekłości postępowania przygotowawczego, które zostało zakończone skierowaniem aktu oskarżenia, co może poddać w wątpliwość dopuszczalność rozpoznania skargi.

Zważyć więc należy, że przedmiotem rozpoznania w postępowaniu uruchomionym na podstawie skargi jest **zarzut strony**, że postępowanie w **jej sprawie** prowadzone jest przewlekłe, a przyczyną tej przewlekłości jest działanie lub zaniechanie (bezczynność) sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (zob. J.Skorupka (red.) Skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Komentarz, Warszawa 2010, s. 41). Dla rozpoznania skargi kluczowe jest pojęcie „sprawa”, które w piśmiennictwie i orzecznictwie sądowym nie jest rozumiane jednolicie.

Dla objaśnienia pojęcia „sprawa” pomocna jest treść art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17.06.2004 r. Stosownie do tego przepisu, dla stwierdzenia, czy **w sprawie** doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie **rozstrzygnięcia co do istoty** albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu **zakończenia postępowania przygotowawczego** lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i **zakończenia sprawy egzekucyjnej** albo **innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego**, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawilosci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Mając to na względzie powiedzieć należy, że **pojęcie „sprawa” obejmuje sprawę co do istoty**, a zatem postępowanie **jako całość** postępowania w sprawie (zob. J.Skorupka (red.), tamże, s. 48).

Z konsekwentnego i utrwalonego orzecznictwa ETPCz, które zapadło w tzw. „polskich sprawach” wynika, że przy ocenie czasu trwania postępowania należy brać pod uwagę **początek i koniec postępowania**, a zatem, kiedy dane postępowanie zostało rozpoczęte i kiedy zostało zakończone. O tym, że postępowanie w danej sprawie zostało zakończone można zaś mówić dopiero wtedy, gdy kwestia oskarżenia czy powództwa została **definitywnie** rozstrzygnięta.

Czas rozpatrzenia sprawy należy zatem liczyć od wszczęcia postępowania przeciwko danej osobie do jego prawomocnego zakończenia, niezależnie od tego w ilu instancjach postępowanie odbywało się, łącznie z ewentualnym postępowaniem kasacyjnym. Dla stwierdzenia przewlekłości postępowania, a w dalszej kolejności, stwierdzenia naruszenia prawa strony do rozpoznania jej sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, nie ma znaczenia, że niektóre odcinki (fragmenty, etapy) postępowania prowadzone były sprawnie. Ważne i przesądzające dla stwierdzenia przewlekłości postępowania jest to, czy **postępowanie w sprawie traktowane jako całość**, było czy nie było prowadzone przewlekłe. Innymi słowy, czy sprawa co do istoty została rozpoznana w rozsądnym terminie (zob. J.Skorupka, tamże, s. 57).

Nie można podzielić tych poglądów, które pojęcie sprawy ograniczają do danego etapu procesu karnego (postępowanie przygotowawcze, główne, odwoławcze). Uznanie, że skarga na przewlekłość może dotyczyć tylko postępowania prowadzonego na danym etapie procesu karnego oznaczałoby przyznanie stronie prawa do zakończenia bez zbędnej zwłoki tylko tego fragmentu postępowania, a nie prawa do rozpoznania **sprawy** bez nieuzasadnionej zwłoki, czyli definitywnego jej rozstrzygnięcia przez sąd (zob. uchw. SN (7) z dnia 28.3.2013 r., III SPZP 1/13). Takie stanowisko zostało wyrażone w uzasadnieniu ustawy z 17.6.2004 r., gdzie wskazano, że „celem proponowanej regulacji jest realizacja wyrażonej w art. 45 Konstytucji RP zasady, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. [...] Również z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności wynika obowiązek rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Już sam tytuł ustawy świadczy o tym, że jej regulacje dotyczą naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora oraz w postępowaniu

sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, co wprost nawiązuje do realizacji konstytucyjnego prawa do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, a zatem uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. Z tytułem ustawy wiąże się przepis art. 1 ust. 1 określający przedmiot ustawy, jako uregulowanie zasad i trybu wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora, z czym koresponduje treść art. 2 ust. 1 ustawy, w myśl którego strona może wnieść skargę na naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pod pojęciem „rozstrzygnięcie sprawy” należy rozumieć prawomocne jej zakończenie. Odrzucić należy stanowisko (zob. post. SN z 6.1.2006 r., III SPP 167/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 375, że zawartemu w art. 2 ust. 2 sformułowaniu „rozstrzygnięcie co do istoty” należy przydać inne znaczenie niż pojęciu „rozstrzygnięcie co do istoty sprawy”. Przeciwno takiemu pogładowi przemawia zarówno wykładnia językowa przepisu, który posługuje się pojęciem „wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty”, wykładnia systemowa, uwzględniająca przedmiot regulacji ustawowej oraz wykładnia celowościowa, biorąca pod uwagę ratio legis przepisu art. 2 ust. 2, którego celem (funkcją) jest zdefiniowanie pojęcia rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, ze wskazaniem kryteriów oceny tego stanu w konkretnej sprawie, wzorowanych na stanowisku ETPCz (por. uchw. SN (7) z dnia 28.3.2013 r., III SPZP 1/13). Przypomnieć należy, że ETPCz rozpoznając skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji, bierze pod uwagę czas trwania postępowania od jego rozpoczęcia do prawomocnego zakończenia.

W podsumowaniu dotychczasowych rozważań należy stwierdzić, że **przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość jest badanie podniesionego przez składającego skargę zarzutu, iż doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do sądu przez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie od chwili jego wszczęcia, niezależnie od tego, czy aktualnie sprawa znajduje się już w kolejnej fazie tego postępowania. Ustawa dotyczy bowiem prawa strony do rozpoznania bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy w postępowaniu przygotowawczym i postępowaniu sądowym, a nie w postępowaniu przed sądem konkretnej instancji bądź w postępowaniu przygotowawczym. W tak określonym terminie strona ma prawo do uzyskania wiążącego rozstrzygnięcia jej sprawy, a nie jedynie orzeczenia w danej instancji, wobec czego ocenie pod kątem przewlekłości podlegać powinien przebieg całego dotychczasowego postępowania w sprawie, której skarga dotyczy** (por. uchw. SN (7) z dnia 28.3.2013 r., III SPZP 1/13).

Przedstawionej interpretacji przepisów ustawy z 17.6.2004 r. nie stoi na przeszkodzie treść jej art. 5 ust. 1, zgodnie z którym skargę wnosi się w toku postępowania w sprawie, albowiem stanowi on jedynie wyraz woli ustawodawcy wprowadzenia takiego środka, który chroniłby strony przed przewlekłością postępowania, które jest prowadzone. Wniesienie skargi powinno zatem nastąpić w toku postępowania, po zaistnieniu stanu, który w ocenie skarżącego uzasadnia podniesione w niej zarzuty, nie później jednak niż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Postępowanie w sprawie trwa bowiem (jest w toku) dopóty, dopóki nie dojdzie do wydania w sprawie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie (por. M. Romańska: Skarga na przewlekłość postępowania sądowego, Przegląd Sądowy 2005 nr 11-12, s. 66). Zbieżne stanowisko wyrażone zostało w uchw. SN (7) z dnia 31.3.2011 r., WZP 2/10, OSNKW 2011 nr 3, poz. 31 oraz w post. SN z dnia 12.6.2012 r., III SPP 25/12.

Dalej należy stwierdzić, że z art. 2 ustawy z dnia 17.6.2004 r. wynika, że naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki występuje, jeżeli postępowanie w tej sprawie **trwa dłużej, niż to konieczne** dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia (przewlekłość postępowania), a dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawiloci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę,

rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Definicja z art. 2 ust. 1 ustawy znajduje odpowiednie zastosowanie do postępowania przygotowawczego, przy czym odpowiedniość jej stosowania polega na uwzględnieniu specyfiki postępowania przygotowawczego, a więc tego, że jedną z form rozstrzygnięcia - poza odmową wszczęcia i umorzeniem postępowania - jest sporządzenie i wniesienie do sądu aktu oskarżenia, wniosku o warunkowe umorzenie postępowania lub innego wniosku będącego skargą publiczną (zob. post. SN z 21.07.2009 r., WSP 1/09, OSNIK 2009/9/79).

W art. 2 ust. 2 ustawy z 17.06.2004 r. wskazane zostały następujące kryteria przewlekłości postępowania:

1. terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego,
2. charakter sprawy,
3. stopień faktycznej i prawnej jej zawilóści,
4. znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz
5. zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Dla oceny, czy doszło do naruszenia prawa strony do rozpoznania jej sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki miarodajne jest również orzecznictwo ETPCz dotyczące wykładni pojęcia „rozsądny termin zakończenia sprawy”, będącego elementem rzetelnego postępowania karnego, o którym stanowi art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. ETPCz w wielu orzeczeniach wskazał kryteria, które powinny być brane pod uwagę przy ocenie, czy postępowanie przeprowadzono w rozsądnym terminie. Do kryteriów tych ETPCz zaliczył: **stopień skomplikowania sprawy** (wyr. ETPCz z 27.02.1992 r. w sprawie 12955/87 A. przeciwko Włochom), **zachowanie się oskarżonego w toku postępowania** (wyr. ETPCz z 15.07.1982 r. w sprawie 8130/78 E. przeciwko Niemcom), **sposób prowadzenia postępowania przez organy procesowe** (wyroki ETPCz z 28.07.1999 r. w sprawie 34884/97 B. przeciwko Włochom; z 28.07.1999 r. w sprawie 35265/97 A.P. przeciwko Włochom; z 28.07.1999 r. w sprawie 34256/96 (...) M. przeciwko Włochom; z 28.07.1999 r. w sprawie 33440/96 F. przeciwko Włochom), **stopień uciążliwości postępowania dla oskarżonego** (wyr. ETPCz z 30.10.1998 r. w sprawie 28616/95 S. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 15.10.1999 r. w sprawie 2661/95 H. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 15.06.2000 r. w sprawie 3561/97 S. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 26.10.2000 r. w sprawie 25693/94 S. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 30.04.2002 r. w sprawie J. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 30.01.2003 r. w sprawie 37437/97 K. przeciwko Polsce; wyr. ETPCz z 6.05.2003 r. w sprawie 39619/98 A.Piłka i B.Piłka przeciwko Polsce, wyr. ETPCz z 4.10.2005 r. w sprawie 64207/01 S. przeciwko Polsce).

ETPCz podkreśla, że kwestia, czy postępowanie zostało przeprowadzone w rozsądnym terminie musi być oceniona w świetle wszystkich okoliczności danej sprawy (wyr. ETPCz z 31.05.2005 r. w sprawie 57237/00 H. przeciwko Słowacji). Czas trwania postępowania, sam przez się nie przesądza wszak o jego przewlekłości, która wchodzi w grę wówczas, gdy okoliczności sprawy, stopień jej skomplikowania i zachowanie się uczestników postępowania, oceniane łącznie, prowadzą do przyjęcia, że czas ten nie może być uznany za rozsądny w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji (wyr. ETPCz z 19.02.1991 r. w sprawie 13978/88, 14236/88, 14237/88 A. i inni przeciwko Włochom).

Dla oceny zasadności rozpoznawanej skargi należy mieć także na uwadze, że przewlekłość jest pojęciem wskazującym, że jakieś zdarzenie czy stany są nadmiernie rozciągnięte w czasie, rozwleczone i przedłużają się (zob. P.Górecki, S.Stachowiak, P.Wiliński, Skarga na przewlekłość postępowania sądowego. Komentarz, Wolters Kluwer 2007, s. 31 i cytowane tam orzecznictwo). Względność i ocenność omawianego pojęcia wymaga więc jego odniesienia do realiów rozpoznawanej sprawy i sposobu procedowania prokuratora. Za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (przewlekłości)

należy zatem uznać jedynie nadmierne odstępstwa od czasu zwyczajowo koniecznego do wykonania określonych czynności.

Zważyć więc należy, że A. T. zarzut popełnienia przestępstwa przedstawiony został 7 maja 2015 r. Z tą chwilą skarżący uzyskał status strony procesowej, a postępowanie zaczęło toczyć się w „jego” sprawie. Od chwili przedstawienia zarzutu popełnienia przestępstwa skarżący uzyskał prawo do rozpoznania „jego sprawy” bez nieuzasadnionej zwłoki, a tym samym prawo do wniesienia ewentualnej skargi na naruszenie tego prawa, gdyż przed wydaniem rzeczonoego postanowienia nie posiadał statusu strony postępowania karnego. Z tego względu, argumenty skarżącego oraz prokuratora dotyczące przebiegu postępowania przygotowawczego do czasu przedstawienia skarżącemu zarzutu popełnienia przestępstwa są irrelewantne dla rozpoznania skargi. Wbrew skarżącemu i prokuratorowi, dla rozpoznania skargi istotne znaczenie ma terminowość i prawidłowość prowadzenia postępowania przygotowawczego od chwili przedstawienia skarżącemu zarzutu popełnienia przestępstwa, a nie od chwili wszczęcia śledztwa w sprawie. Przez cztery lata (od 14.4.2011 r. do 7.5.2015 r.) śledztwo było prowadzone w sprawie, a nie przeciwko skarżącemu i nie mogło naruszyć jego prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W maju 2015 r. w postępowaniu VI Ds. 40/11 przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw dalszym osobom, które przesłuchano w charakterze podejrzanych. Kolejne czynności przeprowadzono dopiero w maju 2016 r., a więc po upływie roku. W dniu 19 maja 2016 r. przeprowadzono czynność zaznajomienia A. T. z materiałami postępowania przygotowawczego. Taką czynność przeprowadzono także względem pozostałych osób będących podejrzanymi w sprawie. Następnie śledztwo zamknięto i 30 maja 2016 r. skierowano akt oskarżenia, którym objęto 10 osób, w tym skarżącego.

Sformułowane w art. 297§1 KPK cele postępowania przygotowawczego nakładają na organy ścigania obowiązek sprawnego działania (Zob. K.Witkowska, Znaczenie szybkości postępowania karnego oraz koncentracji czynności procesowych dla realizacji celów i zadań procesu karnego, Prok. i Pr. 2009/3/75). Stosownie do art. 310§1 KPK w zw. z art. 298§1 KPK, prokurator prowadzi lub nadzoruje śledztwo, co czyni go odpowiedzialnym za realizację celów tego etapu procesu karnego.

Zważyć więc należy, że w sprawie nie ujawniły się okoliczności wskazujące na zawinione przewlekanie postępowania przez skarżącego. Dyskusji nie powinna podlegać też kwestia, że sposób rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu VI Ds. 40/11 ma znaczenie dla skarżącego. W cytowanym na wstępie piśmie prokurator wskazuje na skomplikowany charakter sprawy, nie wyjaśniając powodów takiej oceny, poza licznymi dokumentami, które znajdują się w aktach sprawy. Miarą oceny zawłości sprawy nie jest zaś ilość zgromadzonych dokumentów, ale rzeczywiste skomplikowanie sprawy, wyrażające się m.in. w konieczności zasięgnięcia opinii biegłych z wielu dyscyplin naukowych, wykonywania czynności dowodowych o różnym charakterze i poza granicami kraju. Tymczasem, w sprawie nie wykonywano czynności dowodowych w ramach tzw. krajowej bądź zagranicznej pomocy prawnej, ani czynności poza granicami kraju, nie sprowadzono dowodów z zagranicy, nie zabezpieczano mienia za granicą. Powołano zaś zespół biegłych, gdyż stwierdzenie wielu okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy za pomocą wiedzy specjalnej, jest w tej sprawie oczywiste. Wymienione okoliczności mogą być jednak uwzględnione jedynie w takim zakresie, w jakim odnoszą się do okresu beczynności. Ocenie podlega więc kwestia, czy charakter i stopień faktycznej i prawnej zawłości sprawy uzasadniają roczną beczynność w sprawie VI Ds. 40/11.

W ocenie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wymienione okoliczności nie uzasadniają rocznej zwłoki w podjęciu czynności kończących postępowanie przygotowawcze. Faktem jest, że w sprawie zgromadzono wiele dokumentów, wyodrębniono kilkanaście zagadnień podlegających szczegółowemu wyjaśnieniu, uzyskano opinię zespołu biegłych. Niemniej, prawna ocena zachowania skarżącego oraz pozostałych podejrzanych przeprowadzona została zanim skarżącemu i dalszym osobom przedstawiono zarzuty popełnienia przestępstw. Po przeprowadzeniu tych czynności „obraz dowodowy” sprawy nie uległ zmianie. Prokurator oddalił wszystkie wnioski dowodowe składane przez skarżącego i inne osoby. W tym układzie roczna beczynność w śledztwie nie znajduje uzasadnienia.

W sprawie VI Ds 40/11 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu doszło zatem do nieuzasadnionego przewlekania postępowania. Przewlekłość postępowania spowodowana jest uchybieniem terminowi zaznajomienia skarżącego z materiałami postępowania oraz zamknięcia śledztwa i skierowania aktu oskarżenia.

Nieprawidłowy sposób prowadzenia postępowania przygotowawczego stanowi uzasadnioną podstawę do stwierdzenia, że w toku postępowania Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu o sygn. VI Ds 40/111 doszło do naruszenia prawa A. T. do rozpoznania wymienionej sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (w rozsądnym terminie). Ta konkluzja, uzasadnia z kolei, uwzględnienie żądania skarżącego przyznania mu kwoty 5.000 zł., na podstawie art. 12 ust. 4 cytowanej ustawy. Wymieniona kwota stanowi wystarczającą rekompensatę za krzywdę wynikającą z naruszenia jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Ze względu na skierowanie w sprawie aktu oskarżenia zbędne jest wydawanie zaleceń odnośnie do podjęcia przez prokuratora odpowiednich czynności, tym bardziej, że takiego żądania nie złożył skarżący.

Mając na względzie uregulowanie zawarte w art. 17 ust. 3 cytowanej ustawy, skarżącemu należało zwrócić wniesioną opłatę od skargi w wysokości po 100 zł.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu orzekł, jak na wstępie.

SSA Stanisław Rączkowski SSA Jerzy Skorupka SSO del. do SA Edyta Gajgał